

Велимир Петров

Обществена поръчка

Хектопаскал обичаше да си измисля разни работи. Беше почти готов с довършителните работи по звънеца. Не какъв да е късен звънец, а отражение на техническия му гений, т.е. на действителността.

Беше нещо като обществена поръчка: „... абе, Хектопаскале, направи си един звънец като хората бе, чукахме половин час, ракията се стопли, салатките прокиснаха...“; или още по-лошото: „... стоя като някаква... никаква, хората ме оглеждат, драскам по вратата паролата, накрая чукам, блъскам, викам... и си тръгвам като някаква... никаква... язык ми за специалния аксесоар...“.

Звънецът, почти готов, тръпнеше от мерак да проработи; горд с разните модули, ен броя транзистори, еди-колко си датчици, най-малко един монитор-мини, а зумерът му: „съперничи по тоналност на Филаделфийската филхармоника“ – според Експертния съвет, номинал случайно чрез един от членовете си.

Оставаше да се акордира си-бемолът, че дрънкаше като бакърено джезве с изфирясала греяна ракия и да се регулира психо-датчикът, определящ с точност нула цяло и две звънящият с добри намерения ли е или не дай Боже – с лоши.

Това с психо-датчика, че не беше още като хората, наистина беше лошо – отчете с досада Хектопаскал, отваряйки на двама прекалено избръснати, в черно и с тефтери под мишниците. Гледаха го мръсно. Погледите им опряха дула в слепоочията му:

– Къде е?

– К-к-кое?

– Електромерът!

– Там си е, на таблото, защо?

Изгледаха го още по-мръсно и отвориха тефтерите:

– Вие ли сте Паскал П. Паскалев?

– Ние сме, защо?

– Защо съседите ви наричат Хектопаскал, да не работите в метеорологията?

– Не, защо?

– Защото крадете ток, затова! Всички крадете ток! Ние сме от НЕК, проверка на електромера! Ето на, колко много ел. уреди имате: пералня, бойлер, печка, прахосмукачка, хладилник, вентилатор, тостер, радио, телевизор, ютия, даже и поялник имате, а отчитате малка консумация...

– Рядко ги ползвам – икономисвам...

– Всички така разправят, а разни там магнити-шашми, мостове и други такива... щом имате уреди, значи консумирате!

- В двора имам и кола, но не я ползвам – икономисвам...
- Колата е друго!
- И приятелка имам, също рядко я ползвам – икономисвам...

Аргументът беше съкрушителен. Двамата с тейфтерите провериха, каквото имаше да проверяват, изгледаха още по-мръсно Хектопаскал, процедиха: „Пак ще дойдем!“, отбеляза нещо и тръгнаха по друг сигнал.

Хектопаскал беше чувствителен. Толкова чувствителен, че не се признаваше, за социално слаб. Визитата не се отрази добре на чувствителността му. Кой знае защо, НЕК престана да му импонира. Погледна електромера с поглед обратен на мръсен.

Електромерът също беше чувствителен. Никополско производство. То, в Никополско – всички са чувствителни! Колко години висеше в коридора, всичко виждаше от висотата на положението, което заемаше, разбираше и от погледи. Нещо в него забръмча, някаква бобинка привлече нещо обратно и престана да отчита консумацията. Премина отсам барикадата – на страната на социално слабите. Нищо, че не си признават.

Де да беше така... – Хектопаскал обичаше да си измисля разни работи.

Октомври 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11049>]